

HOMER: Iliada Obnova

Kot pes, ki prepodi jelena z lezisca in ga lovi po klancih in potokih in cetudi se mu jelen skrije v grmovju, ga isce dokler ga ne najde. Tako je Hektor iskal pogumnega Ahila. Prav tako pa je Ahil iskal Hektorja. Hektor se veckrat pripravi, da bi odtekel do Trojanskih zidov, kjer bi mu pomagali Trojanski lokostrelci, ampak vsakokrat ga prehitil Ahil in ga obrne proti polju. Niti eden od junakov ne more pobegniti. Ahiles ne dovoli svojim vojscakom, da streljajo na Hektorja s svojimi puscicami zato, ker noce, da ga kdo zadene pred njim in si pridobi slavo. Ko sta cetrtric prispeta do obeh izvirov, Zeus iztegne roko in prime zlato tehtnico in na njo polozil dva zreba. Tehtnica se nagne na Hektorjevo stran, kar pomeni smrt zanj.

Nato stopi boginja Atena h Pelidu(Ahilu) se ob njem postavi in mu rece, da upa da bosta prinesla slavo do ladij Ahajcev, ampak najprej morata ubiti pogumnega Hektorja. Hektor jima sedaj nikakor ne bi mogel pobegniti, cetudi bi se njegov zascitnik Apol tako silno trudil in valjal po pesku pred Zeusom. Atena rece Ahilu naj si odahne, ona pa pojde k Hektorju, da ga zvede na misel, da se zadnjic v boj postavi. Ahil jo z veseljem poslusa; obstoji in se upre ob kopje s spico iz brona. Medtem pa Atena pride do Hektorja spremenjena v njegovega brata Deifoba in mu rece, da ga ze res hudo pesti tekac Ahiles, toda naj se raje cvrsto brani. Na to ji odgovori veliki Hektor, da mu je brat Deifobe ze od prej najljubsi od vseh bratov, kar sta jih rodila Heikaba in Priam in da ga misli od sedaj naprej imeti v srcu, ker je zaradi njega prisel iz mesta, kjer se drugi skrivajo, samo zato da ga vidi. Na to mu odvrne boginja Atena, da je res da sta ga oce, mati in prijatelji rotili, da naj ostane, njemu pa je srce v prsih mucila bridka zalost in da naj gre sedaj pogumno v boj in naj nic vec ne prizanasa s kopjem, ker bi rad videl ali se bo Ahila danes res posrecilo ubiti oba brata in njuno opravo odnesti h Ahajskim ladjam ali pa bo Ahila prebodlo Hektorjevo kopje.

S temi besedami zvabi Atena Hektorja v past. Ko se Ahil in veliki Hektor eden drugemu priblizujeta, se prvi oglasi Hektor in mu rece, da ne bo vec bezal pred njim, kot je pravkar tekal okrog Troje in se ni upal soociti z njim, zdaj pa mu dusa ukazuje, da se z njim spopade pa ce umre ali zmaga. Rece naj izbereta bogove, ker so le ti najboljse price, ki bodo zvesto pricale in pazile na njun dogovor. Hektor ga ne bo sramotno skrunil, ce mu Zeus slucajno nakloni vztrajnost in zmago v boju in ce mu sname sijajno opravo bo njegovo telo vrnil Ahajcem in naj enako Ahil stori Hektorju.

Ahil ga osine z mrkim pogledom in pravi Hektorju, da naj nic ne govori o nekih pogodbah. Kakor med levom in mozem ni zveze tako je ni tudi med ovco in volkom, temvec si pripravljajo zlo in pogubo, tako tudi med njima ni mogoce ziveti prijazno. Ahil nadaljuje, da bo prej ali slej eden od njiju umrl. Da mu bo treba biti sedaj prekleto dober sulicar in dober vojscak, da zanj ni vec ubega saj ga bo Atena z njegovo sulico ukrotila in da mu bo obenem placal za smrt svojih prijateljev, ki Hektor s kopjem ubil juh je divjaje. To rece in vrze kopje. Hektor pocepne na tla, preleti ga kopje in se zapici v zemljo za njim. Atena pobere kopje in ga zopet da Ahilu. Nato Hektor rece Pelidu brez graje, da je zgresil in da ni zvedel njegove

usode od bogov, kot je poprej bahato trdil. Da misli da bo zaradi Ahilovih besed pobegnil in da ga bo ubil v begu, da naj mu od spredaj prepici prsi. Hektor se vrže kopje v Ahilesa in zadene v cilj, zadene v scit in sulica se odbije. Hektorja zgrabi panika, kajti zaman je vrgel sulico. Krikne na ves glas Deifobu z belkastim scitom, da naj mu da teško kopje a njega ni več na doklicu. Zdaj se mu zjasni v glavi in izreče besedo. Deifobos hrabri mu stoji ob strani, on je na varnem v mestu njega pa je zvila Atenas. Zdaj je že blizu njegov konec. Beg ni več mogoc. Tako sta že davno sklenila Zeus in njegov sin Apolon, ceprav sta mu bila prej varuha. Vendar ne bi rad umrl brez boja zato z junastvom konca, pravi Hektor.

Iz noznic izvlece težki in bruseni bruseni mec. Zaleti se kot visoko leteci orel, ki se na zemljo spusti da ugrabi plasnega zajca veliki Hektor v Ahila. Ahil se zgane in pred seboj drži scit, ki mu varno pokriva prsi. Pogubo snujoc pogumnemu Hektorju gleda kje bi našel ranljivo mesto na Hektorju, pokritem z bronasto opravo, ki jo je neki dan snel ubitemu Patroklu. Med vratom in ramo opazi nepokrito grlo, nad vse pomembno za zivljenje. Tja ga zadene in mu predre mladi tilnik, da skozipogleda konica. Vendra mu bronasta spica ne predre sapnika in tako se zmeraj lahko odvrne besedo. Hektor pade na pesek in bozanski Ahiles zavrisne, da je Hektor trdno mislil, ko je Patroklu vzel opravo, da je varen in da se ga zato ni bal, zdaj mu bodo psi in ujede trgali telo, patroklosa pa bodo Ahajci pokopali s castmi. Komaj ziv Hektor mu na to odvrne. Prosi ga na duso in na kolena njegovo, da naj ne da da ga pojedjo psi ob ladjah Ahajcev, da naj v zameno zanj sprejme mnazino zlata in posodja iz brona, ki mu ga bosta dala njegova mati in oce, njegovo truplo pa naj vrne domov, kjer ga bodo po smrti Trojci slovesno sezgali na grmadi.

Z mrkim pogledom ga osine brzonogi Ahiles in mu rece da naj ga ne zaklinja niti na kolena niti na starse. Tudi ce mu kdo obljubi deset odkupov in se drugega mnogo mu nihce ne ubrani glave. V odgovor mu umiraje odvrne Hektor, da ga sedaj pozna, ko mu gleda v oci, da so prosnje tu le zaman, da mu je srce zelezno in da naj se varuje, da mu jeze bogov ne sprozi, da ga bo enega dne Paris a z njim sam Foibos Apolon, naj bo se toliki junak pogubil pri vecernih vratih. To rece in umre. Njegova dusa umre in se odpravi v kraljevsta Hada, svojo usodo tozec. Vendar se mrtvemu Ahiles bozanski tako rece, da naj zgasne, a on je nared da vzame svoj del, ko nameni mu konec sam Zeus in drugi nesmrtni bogovi.